

Γνώμη του Μητροπολίτη Λαρίσης στην Ιεραρχία σχετικά με τον “γάμο ομοφυλοφίλων”

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου](#)

Τη γνώμη του σχετικά με την πρόθεση της Κυβέρνησης να φέρει προς ψήφιση νομοσχέδιο σχετικά με “γάμο μεταξύ ομοφυλοφίλων” κατέθεσε ο Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κατά την σημερινή έκτακτη συνεδρίαση της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Αναλυτικά το κείμενο με τη γνώμη του Σεβασμιωτάτου:

Ἐπί τοῦ θέματος τῆς ἀνακοινωθείσας προθέσεως τῆς Κυβερνήσεως νά φέρει πρός ψήφιση νομοσχέδιο μέ τό ὅποιο θά προβλέπονται οἱ ὅροι συνάψεως «γάμου μεταξύ ζευγαριῶν ὁμοφυλοφίλων» καί κατόπιν τῶν ὅσων ἀκούσθηκαν διά στόματος Μακαριωτάτου, ἀλλά καί τοῦ Ἁγίου Εἰσηγητῆ, Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου, εὐσεβάστως προάγομαι νά καταθέσω τήν ἐπί τοῦ θέματος γνώμη μου ὡς ἑξῆς:

Ὁ μαθητής τοῦ διάσημου νομομαθοῦς Οὐλπιανοῦ καί νομικός σύμβουλος τοῦ

Αὐτοκράτορα Μάρκου Αὐρηλίου Μοδεστίνος (3ος αἰ. μ.Χ.) ἔδωσε τὸν κλασικὸ γιὰ τὸ Ρωμαϊκὸ Δίκαιο ὅρισμό τοῦ γάμου: «Γάμος ἐστὶν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνάφεια, συγκλήρωσις τοῦ βίου διὰ παντός, θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία ...». Ὑπενθυμίζω ὅτι τὸ Ρωμαϊκὸ Δίκαιο εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐνεργοὺς ἱστορικοὺς πυλῶνες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, μάλιστα δέ στὴν ἐκχριστιανισμένη του μορφή, μιᾶς πού ἡ βασικὴ πηγή του καὶ ἡ διαρκὴς ἀναφορά τῶν νομομαθῶν εἶναι ὁ Ἰουστινιάνειος Κώδικας, δευτερευόντως δέ καὶ ὁ Θεοδοσιανός.

Τὸν ὅρισμό αὐτὸν ἐπικαλέστηκε ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ συνέθεσε τὸ βασικότερο πλέγμα Ἱερῶν Κανόνων περὶ τοῦ Γάμου, τὸ ὁποῖο κυρώθηκε ἀπὸ τὴν Πενθέκτη (ἐν Τρούλλῳ) Σύνοδο καὶ τὸ ὁποῖο οὐσιαστικὰ ἐνσωματώθηκε στὴν πολιτειακὴ νομοθεσία μὲ τὸ κορυφαῖο νομοθετικὸ ἔργο τῶν Μακεδόνων Αὐτοκρατόρων, τὰ Βασιλικά τοῦ Λέοντα ΣΤ΄ τοῦ Σοφοῦ. Ὅλοι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τοῦ Μεγάλου Βασιλείου εἴτε ἀντιγράφονται αὐτούσιοι σέ νομικὲς διατάξεις, εἴτε παραπέμπονται στὰ σχόλια τῶν Βασιλικῶν ὡς ἐρμηνευτικὲς δικλεῖδες, προκειμένου νὰ θεσπιστεῖ τὸ Οἰκογενειακὸ Δίκαιο τῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ ὁποῖο ἴσχυσε ἀμετάβλητο γιὰ τὸν λαὸ μας καὶ τὴν παράδοσή μας ἀπὸ τὸ 893, ὁπότε μὲ τὴ Νεαρά 89 θεσπίζεται ἡ ἱερολογία τοῦ Γάμου ὡς μόνος τρόπος τελέσεώς του, μέχρι τὸ 1982 ὁπότε μὲ τὸν Ν. 1250/1982 θεσπίζεται ὁ πολιτικὸς γάμος ὡς ἰσόκυρος πρὸς τὸν Θρησκευτικόν. Ὑπενθυμίζεται ὅτι τότε οἱ ἀρχικὲς προθέσεις τῆς Πολιτείας ἦταν νὰ καθιερώσει ὡς μόνον ὑποχρεωτικὸ γιὰ ὅλους γάμο, τὸν πολιτικόν, μὲ τὴν αὐτονόητη δυνατότητα νὰ τελοῦν οἱ πιστοὶ καὶ ἱερολόγηση τοῦ γάμου τους. Τελικῶς, καθιερώθηκε ὡς ἰσόκυρος μὲ τὸν θρησκευτικόν ὁ πολιτικὸς γάμος, κάτι πού δικαίωσε τότε τὸν ὑπεύθυνο καὶ συνετὸ ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ πολιτειακὸς νομοθέτης παρέπεμψε γιὰ τὸν θρησκευτικόν γάμο στὸ ἐσωτερικὸ δίκαιο τῶν ἐπιμέρους κατὰ τὸ Σύνταγμα «γνωστῶν θρησκειῶν» κι ἔτσι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἀποτελοῦν τὴ βάση τοῦ Κανονικοῦ μας Δικαίου περὶ Γάμου, ἀναγνωρισμένοι ὡς πρὸς τὴ σχετικὴ ἰσχὺ τους καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Πολιτεία.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω προκύπτει καὶ ἡ πρώτη βασικὴ μας διαφορὰ σέ σχέση μὲ τὸ πῶς ἀντιμετωπίζει τὸν γάμο ἡ Πολιτεία, μιᾶς πού ἐνῶ γιὰ ἐμᾶς ὁ γάμος εἶναι Μυστήριον καὶ μάλιστα «μέγα εἰς Χριστόν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν» (Ἐφεσ. ε΄, 31-32), γιὰ τὴν Πολιτεία εἶναι ἀπλὴ σύμβαση. Μπορεῖ γιὰ τὴ σύμβαση αὕτη νὰ ἀκολουθεῖται συγκεκριμένος τύπος συνάψεως, ὅπως ἐπίσης καὶ ρυθμίζεται ὁ τρόπος καὶ τύπος διαλύσεώς της, ὅμως ἡ Πολιτεία δέν μπορεῖ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὴν ἔννοια τῆς συναλλαγῆς καὶ τῆς ἀντιμετωπίσεως ἀκόμη καὶ τῆς συγκεκριμένης ἀνθρώπινης σχέσεως ὡς συμβάσεως. Ἀπὸ αὐτὸ προκύπτει καὶ μιὰ ἀκόμη διαφορὰ. Ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει τὸν γάμο μὲ ἱερότητα καὶ πορεύεται πρὸς αὐτὸν μὲ σεβασμό, ἐνῶ ἡ Πολιτεία μὲ ἐξουσιαστικότητα καὶ διεκδικεῖ τὴν ὑποτέλεια.

Περαιτέρω ή Έκκλησία μας, προκρίνοντας τήν ιερότητα του γάμου και σεβόμενη τό Μυστήριο, άρνήθηκε νά αναγνωρίσει τόν πολιτικό γάμο, άκριβώς διότι άν και συνάπτεται μεταξύ άνδρα και γυναίκας, αποκλείει τήν όμολογία και παραδοχή τής ιερότητας, γι' αυτό και στήν καθημερινότητά μας ό πολιτικός γάμος είναι άφορμή άνενδοίαστης έκμεταλλεύσεως τής νομοθεσίας προκειμένου στή συνέχεια νά έξομαλυνθοϋν καταστάσεις ή νά έπιτευχθοϋν στόχοι πού όδηγοϋν στήν τέλεση ιερολογίας του γάμου. Έτσι, τά νέα ζευγάρια προτιμοϋν τόν πολιτικό γάμο για νά έπιτύχουν συνυπηρέτηση (στρατιωτικοί, εκπαιδευτικοί, δημόσιοι υπάλληλοι κλπ), ή τή σύναψη κάποιου δανείου, ή τήν αντιμετώπιση κάποιας πρόωρης έγκυμοσύνης. Στή συντριπτική τους δέ πλειοψηφία οί πολιτικοί γάμοι μετατρέπονται σε θρησκευτικούς, συνδυαζόμενοι πολλές φορές μέ τή βάπτιση του πρώτου παιδιοϋ. Τό υποκριτικό και ιδιοτελές του Κράτους φαίνεται στό γεγονός ότι άρνεϊται τή μετατροπή τών πολιτικων γάμων σε θρησκευτικούς στά ληξιαρχεία επικαλούμενο τό γεγονός ότι θεωρεί πως ό γάμος συνάπτεται από τήν πρώτη ήμερομηνία τελέσεως (πολιτικοϋ) και δέν παράγει έννομα άποτελέσματα ή μετατροπή του σε θρησκευτικό! Γι' αυτό τό λόγο και προπαγανδίζεται ή πεποίθηση στήν έλληνική κοινωνία πως «υποχωρεί ό θρησκευτικός γάμος έναντι του πολιτικοϋ», ότι οί «νέοι γυρίζουν τήν πλάτη στήν Έκκλησία» και άλλα άνυπόστατα και ψευδή, τά όποια όμως έπιτείνουν τό άντιεκκλησιαστικό κλίμα και δημιουργοϋν, έσφαλμένα κοινωνικά πιστεύματα. Άρα ό πολιτικός γάμος ύπάρχει για νά γίνεται άντικείμενο έκμεταλλεύσεως, καθώς μέσω αϋτοϋ έπιδιώκονται σκοποί, ή δε αίσθηση του γνήσιου γάμου παραμένει στόν θρησκευτικό.

Για τόν ίδιο λόγο τίθεται στίς ήμέρες μας τό ζήτημα τής νομοθετικής μεταβολής του πολιτικοϋ γάμου, ώστε νά μποροϋν νά τόν τελοϋν πλέον και όμοφυλόφιλοι. Είναι ή πρώτη φορά στή μακραίωνα νομική μας παράδοση πού διεκδικείται νά άπονεμηθεί ή όνομασία γάμος σε μία σχέση πέρα από έναν άνδρα και μία γυναίκα. Κι αυτό είναι τό επικίνδυνο. Όχι γιατί άναιρεϊται ό παραδοσιακός όρισμός του γάμου έπεκτεινόμενος και στά όμοφυλόφιλα ζευγάρια, αλλά γιατί δέν φαίνεται ποϋ μπορεί νά μπει όριο και φραγμός στήν όριοθέτηση του τί είναι γάμος πλέον. Γιατί νά μήν όνομασθεί γάμος ή άγάπη ενός ανθρωπου προς ένα βράχο, ή ενός ανθρωπου προς ένα δένδρο ή φυτό, ή ενός ανθρωπου προς ένα ζωο ή και τό κατοικίδιο του; Άκόμη χειρότερα, γιατί νά μήν όνομάζεται γάμος ή σχέση περισσότερων τών δύο ανθρωπων, του ίδιου ή και τών δύο φύλων, χωρίς ίσως άριθμητικό περιορισμό, αναβιώνοντας τήν πολυγαμική μορφή του γάμου[1]; Άν ξεφύγουμε από τόν όρισμό του γάμου ως ένωση άνδρα και γυναίκας γιατί νά μιλάμε για γάμο; Γιατί νά μπλέκει ό νομοθέτης στή ρύθμιση τών ανθρωπινων σχέσεων;

Ὁ κύριος στόχος ὅσων διεκδικοῦν νά ξεχειλώσει ἡ ἔννοια τοῦ γάμου ὥστε νά συμπεριλάβει τά ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια εἶναι τά παιδιά. Ὁ γάμος συνεπάγεται παιδιά. Τεκνοποιία! Ὅπου μέ φυσιολογικό τρόπο δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει τεκνοποιία, ὁ νόμος προβλέπει υἱοθεσία. Στίς ἡμέρες μας ἀκούγεται ὁ νομικά καί θεολογικά ἀπροσδιόριστος ὅρος τεκνοθεσία, ὡς ἐφεύρημα ὅλων ὅσων συντονίζουν τήν ἐπίθεση στήν πυρηνική οἰκογένεια σέ μιά προσπάθεια νά φανοῦν ὅσο τό δυνατό πιό φυσιολογικοί.

Ἐνα μέρος τῆς ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας διαφωνεῖ μέ τό θέμα τοῦ γάμου καί τῆς ἀποκτήσεως παιδιῶν ἀπό ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια, ἀναγνωρίζοντας τά ὅρια πού δέν ἐπιτρέπεται νά ὑπερβοῦν. Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι τό διεκδικοῦν θεωρῶντας πώς αὐτό ἀναιρεῖ τήν ὅποια προβληματικότητα τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς σχέσεως. Μέ ἄλλα λόγια αὐτό πού οἱ ἴδιοι ὀνομάζουν ὡς τεκνοθεσία, τό ἀντιμετωπίζουν ὡς εἰσιτήριο κοινωνικῆς ἀποδοχῆς, ἴσως καί ἐπιβολῆς. Κι αὐτός ὁ στόχος ἐπιχειρεῖται μεθοδικά, μέ ὅρους προπαγάνδας, συναισθηματισμοῦ καί τραγικῶν ψεμάτων. Ὅταν αὐτά δέν ἀρκοῦν, ἐπιστρατεύεται κι ἡ εἰρωνεία κι ἡ ἀπαξίωση κι ἡ περιφρόνηση πρὸς τόν ὅποιον διαφωνοῦντα, τρανές ἀποδείξεις ἐλλείψεως ἐπιχειρημάτων. Ἔτσι δικαιολογεῖται κι ἡ ὀξύχολη κατηγορία καθηγήτριας τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης κατά τῆς Ἐκκλησίας μας γιά νομικό ἐρασιτεχνισμό. Δήλωση πού ἀπλῶς ἀποδεικνύει τόν πανικό ἐλλείψει ἐπιχειρημάτων, μιᾶς τῶν συντακτριῶν τοῦ νομοσχεδίου πού πρόκειται νά πάει πρὸς ψήφιση στή Βούλη, ιδιότητα πού ἐπιμελῶς περιέκρυπτε.

Στά πλαίσια συναισθηματικῶν ἐξάρσεων καί πιέσεων, ἔφθασε μέχρι καί ὁ Ἐξοχώτατος Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως νά ἀναφερθεῖ σέ περίπτωση (πραγματική; φανταστική;) καρκινοπαθοῦς πού ἔχει συνάψει σύμφωνο συμβιώσεως μέ ἄτομο τοῦ ἰδίου φύλου καί ταυτόχρονα εἶναι μητέρα παιδιοῦ. Τί θά γίνει σέ περίπτωση ἀποβιώσεως; Γιατί νά μήν παραμείνει τό παιδί στή «σύντροφο» τῆς μητέρας του; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀπλή. Τό διεκδικούμενο μέ τόν τρόπο αὐτό δικαίωμα δέν ἔχει ἀπονεμηθεῖ οὔτε στά ἑτερόφυλα ζευγάρια εἴτε παντρεμένα μέ θρησκευτικό ἢ πολιτικό γάμο, εἴτε συνάψαντα σύμφωνο συμβιώσεως. Σέ περίπτωση πού δύο σύζυγοι ἔχουν τέκνα εἴτε ἀπό προϋφιστάμενο γάμο, εἴτε ἐκτός γάμου μέ ἄλλον ἑτερόφυλο σύντροφο, δέν τελεῖται αὐτομάτως υἱοθεσία. Σέ περίπτωση ἀποβιώσεως τοῦ ἑνός συζύγου, τό τέκνο του κατά προτεραιότητα τό ἀναλαμβάνει ὁ ἐπιζῶν γονέας κι ὄχι ὁ τελευταῖος σύζυγος. Καί πάλι δέν τό ἀναλαμβάνει αὐτομάτως ἀλλά μέ ἀπόφαση τοῦ Μονομελοῦς Πρωτοδικείου κατά τή διαδικασία τῶν οἰκογενειακῶν διαφορῶν. Δηλαδή, τό Δικαστήριο ἀποφασίζει κατά τό βέλτιστο συμφέρον τοῦ τέκνου καί μπορεῖ νά ὀρίσει ἐπίτροπο τοῦ τέκνου τόν παπποῦ, τή γιαγιά, τόν θεῖο, τή θεία κλπ. Ἄρα δέν ὑπάρχει οὔτε σέ αὐτό ἀνισότητα.

Ανισότητα θά υπάρξει σέ βάρος τῶν πυρηνικῶν οἰκογενειῶν ἂν νομοθετηθεῖ τό δικαίωμα πού διεκδικοῦν τά ζευγάρια ὁμοφυλοφίλων. Σέ κάθε περίπτωση προκρίνεται τό βέλτιστο συμφέρον τοῦ παιδιοῦ κι αὐτό ἀκριβῶς ἀναδεικνύει ὅτι ἡ βασική φιλοσοφία τοῦ νομοθέτη εἶναι νά βρεῖ οἰκογένεια γιά τό παιδί κι ὄχι παιδί γιά τό ζευγάρι. Ἀπό τήν ἄποψη αὐτή ἡ προηγούμενη ἀνακοίνωση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ιδίως ὡς πρός τήν ἀντιμετώπιση τῶν παιδιῶν ἀπό κάποιους ὡς ἄξεσουάρ, ἦταν ἀπολύτως πραγματική καί σύμφωνη μέ τίς συνταγματικές ἐπιταγές γιά τήν προστασία τῶν δικαιωμάτων τοῦ παιδιοῦ ἀλλά καί τῆς οἰκογένειας.

Ἀπό τά παραπάνω προκύπτει νομίζουμε ἐπαρκῶς τό συμπέρασμα ὅτι δέν ὑφίσταται ὑποχρέωση τοῦ Κράτους γιά νομοθετική θέσπιση γάμου μεταξύ ὁμοφυλοφίλων ζευγαριῶν, καθώς δέν τίθεται θέμα ἰσότητας στό γάμο, ἀφοῦ καί ὁ γάμος κατὰ τό ἄρθρο 21 τοῦ Συντάγματός μας νοεῖται ὡς ἔνωση ἄνδρα καί γυναίκας. Περαιτέρω εἶναι γνωστό ὅτι δέν ὑφίσταται ὁδηγία ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή ἔνωση ὑπέρ τοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων, οὔτε ἀναγνωρίζεται ὡς δικαίωμα ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου. Ἰσα ἴσα, ἂν ἦταν δικαίωμα θά εἶχε ἐπέμβει τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας καί θά εἶχε νομολογήσει ὑπέρ τοῦ δικαιώματος πού καταπατοῦνταν. Ὅχι μόνο δέν ἔχουμε τέτοια νομολογία, ἀλλά ἔχουμε ἀντίθετη νομολογία καί μάλιστα ἀρεοπαγιτική μέ ἀφορμή τήν τέλεση πολιτικοῦ γάμου μεταξύ ὁμοφυλοφίλων στήν Τῆλο[2]. Ἐπομένως, δέν τίθεται θέμα δικαιώματος, ἐξ οὗ καί τουλάχιστον ἄστοχη ἢ δήλωση τοῦ κυβερνητικοῦ ἐκπροσώπου, μέ τήν ὁποία προσπάθησε νά ἀπαντήσῃ στήν πρόταση τοῦ Μακαριωτάτου γιά δημοψήφισμα ἐπὶ τοῦ ἐπίμαχου θέματος. Ὅντως ἐπὶ ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων δέν τίθεται θέμα δημοψηφίσματος, καθώς εἶναι μονόδρομος ἡ προστασία τους. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως, δέν ἔχουμε νά κάνουμε μέ δικαίωμα, ἀλλά μέ προτίμηση, ἐπιθυμία, προσανατολισμό, πάθος ἢ ὅπως ἄλλοιῶς μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ ἡ τάση αὐτή.

Ὅφείλουμε νά τονίσουμε στό σημείο αὐτό ὅτι τά δικαιώματα ἀστικής καταστάσεως, ἀλλά καί ὅ,τι ἄλλο μπορεῖ νά διεκδικοῦν τά ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια γιά τή νομική κατοχύρωση/ἀναγνώριση τῆς σχέσεώς τους, καλύπτεται ἐπαρκῶς ἀπό τά ὅσα προβλέπονται στόν Ν. 4356/2015, μέ τόν ὁποῖο ἐπεκτάθηκε ἡ δυνατότητα συνάψεως συμφώνου συμβιώσεως καί στά ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια. Ἐπομένως, ἀπό τή στιγμή πού δέν ἀποστεροῦνται τό παραμικρό, ἀπό τή στιγμή πού εἶναι δεδομένο πῶς ἡ μεγαλοπρέπεια καί ἡ ἱερότητα τῆς ἱερολογίας τοῦ γάμου δέν πρόκειται ποτέ νά τούς ἀπονεμηθεῖ, ἀπό τή στιγμή πού μᾶλλον ἡ σύναψη συμφώνου συμβιώσεως ἐνώπιον συμβολαιογράφου εἶναι ἰσχυρότερη καί ἀσφαλέστερη ἀπό πολιτικό γάμο ἐνώπιον αἵρετοῦ ἐκπροσώπου τῆς αὐτοδιοικήσεως πού μπορεῖ καί νά μήν ἔχει τήν ἀπαιτούμενη κατάρτιση, τότε γιατί διεκδικοῦν γάμο; Γιατί αὐτή ἡ

έπιμονή;

Είπαμε άνωτέρω πώς σκοπός τους είναι ή άπόκτηση τέκνων καί μάλιστα μέ έντονη τήν άναφορά στήν παρένθετη μητρότητα[3]. Τό ζήτημα τής παρένθετης μητρότητας άποτελεί άντικείμενο συζητήσεως στίς δυτικές κοινωνίες, ιδίως ως πρός τούς όρους καί τίς προϋποθέσεις υπό τίς όποιες μπορεί νά έπιτραπεί. Σχετικά πρόσφατη είναι ή κήρυξη σταυροφορίας έναντίον τής παρένθετης μητρότητας άπό τό Βατικανό[4], χαρακτηρίζοντάς την «περιφρονητική διαδικασία» πού μετατρέπει ένα άγέννητο παιδί «σέ έμπορικό άντικείμενο trafficking». Η αντίθεση δέ στήν παρένθετη μητρότητα καταλαμβάνει άκόμη καί τά έτερόφυλα ζευγάρια. Τό Βατικανό έπιμένει νά άκολουθεϊ άπόλυτες γραμμές, γιά τίς όποιες μετά άπό χρόνια άναθεωρεϊ καί άναγκάζεται νά ζητήσει συγγνώμη. Στή χώρα μας, μετά καί άπό τήν έξαιρετική δουλειά τής Έπιτροπής Βιοηθικής τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, ως πρός τήν παρένθετη μητρότητα γιά τά έτερόφυλα ζευγάρια προβλέπεται ότι έπιτρέπεται έφ' όσον ύφίσταται βιολογικός/ιατρικός λόγος γιά τόν όποϊον ή μητέρα δέν μπορεί νά κυοφορήσει τό παιδί της, ή παρένθετη μητέρα έχει συγγένεια μέ τή γυναίκα τής όποιας τό παιδί θά κυοφορήσει (μητέρα, άδελφή κλπ) καί ή όλη διαδικασία διεξάγεται σέ έθελοντική βάση άνευ οϊασδήποτε άμοιβής. Μέ τόν τρόπο αύτό διασώζεται ό σεβασμός στόν έρχομό ενός άνθρώπου στόν κόσμο καί στήν άνθρώπινη άξιοπρέπεια γενικότερα. Άλλά καί τό παιδί πού γεννᾶται έτσι, άκριβώς έπειδή άποτελεί μέλος τής οϊκογένειας, δέν μπορεί νά άποπεμφθεϊ ή νά έπιστραφεϊ στήν παρένθετη μητέρα. Παραμένει στήν οϊκογένειά του, ικανοποιώντας τόν πόθο τών γονέων του γιά παιδί. Υπενθυμίζεται ότι ή Έκκλησία τής Ελλάδος δέν άντιδρά στήν παρένθετη μητρότητα συλλήβδην, αλλά στήν έκμετάλλευση καί έμπορευματοποίησή της καθώς έτσι προσβάλλει τή γυναίκα καί δέν κατοχυρώνει το παιδί.

Κατά τούς «New York Times», ό Πάπας Φραγκίσκος δήλωσε γιά τήν παρένθετη μητρότητα ότι «αύτή ή άποκρουστική καί περιφρονητική πρακτική πρέπει νά άπαγορευθεϊ παγκοσμίως, λόγω τής έμπορευματοποίησης τής έγκυμοσύνης». Κατά τόν Πάπα, «ή παρένθετη μητρότητα άντιπροσωπεύει μία ζοφερή καί βίαιη παραβίαση τής άξιοπρέπειας τής γυναίκας καί τοϋ παιδιοϋ, καί βασίζεται πάνω στήν έκμετάλλευση καταστάσεων πού έχουν νά κάνουν μέ τίς υλικές άνάγκες τής παρένθετης μητέρας», κάνοντας λόγο γιά «έκμετάλλευση τής φτώχειας γυναικών»: «Ένα παιδί δέν πρέπει ποτέ νά άποτελεί τή βάση γιά ένα έμπορικό συμβόλαιο». Οί παραδοχές αυτές έχουν βασιμότητα μόνο στή θεώρηση τής προωθήσεως τής παρένθετης μητρότητας άπό συγκεκριμένες εταιρείες ύποβοηθούμενης άναπαραγωγής πρός αύξηση τοϋ τζίρου τους. Όμως, ύπάρχει καί ή άποψη τής δημιουργίας περιβάλλοντος άξιών γύρω άπό τήν παρένθετη μητρότητα, κατά τά όσα είπαμε παραπάνω, ώστε καί ή έπιστημονική πρόοδος νά

έχει πρακτική χρησιμότητα καί νά ανακουφίζει ζευγάρια πού πραγματικά πονοῦν ἀπό τήν ἑλλειψη καί ποθοῦν ἕνα παιδί.

Ὑπενθυμίζεται πώς στήν Ἰταλία ἡ παρένθετη μητρότητα εἶναι ἀπολύτως παράνομη. Ὑπό προϋποθέσεις παρόμοιες μέ τῆς χώρας μας καί ὅπωςδήποτε χωρίς ἀμοιβή, ἐπιτρέπεται ἡ παρένθετη μητρότητα σέ πολλές εὐρωπαϊκές χῶρες, μάλιστα δέ στό Ἡνωμένο Βασίλειο, τήν Πορτογαλία καί τήν Ὁλλανδία. Ἡ παρένθετη μητρότητα ἐπ' ἀμοιβῇ καί μόνο γιά τά ἑτερόφυλα ζευγάρια ἐπιτρέπεται σέ ἐλάχιστες εὐρωπαϊκές χῶρες κυρίως τοῦ τέως ἀνατολικοῦ μπλόκ, ὅπως ἡ Οὐκρανία, ἡ Ρωσία καί ἡ Λευκορωσία. Πολλοί εὐρωπαῖοι, καί ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια, χρησιμοποιοῦν πολλές φορές παρένθετες μητέρες ἀπό τά πιό φτωχά στρώματα στίς Ἡνωμένες Πολιτείες καί τόν Καναδά ἔναντι ἀμοιβῆς. Βεβαίως, κάποιες ἀμερικανικές Πολιτείες ἔχουν ἀρχίσει καί νομοθετικά χαρακτηρίζουν παράνομη τήν πρακτική αὐτή. Τόν περασμένο Αὐγουστο ἡ χώρα μας βρέθηκε στή δίνη τῆς διεθνοῦς δυσφημίσεως, καθώς ἀποκαλύφθηκε στά Χανιά ἡ δράση ἐγκληματικῆς ὁργανώσεως πού ἐμπορευόταν βρέφη προερχόμενα ἀπό «βιομηχανοποίηση τῶν γεννήσεων». Αὐτό πρακτικά σημαίνει ὅτι ὑπῆρχαν αἰχμαλωτισμένες γυναῖκες πού ὑποχρεώνονταν νά λειτουργήσουν ὡς παρένθετες μητέρες καί νά κυφορήσουν παιδιά χωρίς τή συγκατάθεσή τους. Κάποιες κατέθεσαν πώς ὑπῆρχαν «πελάτες» καί ἀπό τό ἐξωτερικό.

Γιατί τίθεται θέμα παρένθετης μητρότητας ἀφοῦ ἡ κυβέρνηση δηλώνει ρητά καί κατηγορηματικά ὅτι δέν πρόκειται νά τήν δεχθεῖ; Διότι ἤδη μέλη τῆς ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας δήλωσαν πώς μετά τήν ψήφιση τοῦ σκοπούμενου νομοθετήματος, θά προσφύγουν στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων διεκδικῶντας τήν καταδίκη τῆς χώρας μας σέ ἀκόμη περισσότερα ἀπό ὅσα ἡ σκοπούμενη νομοθετική μεταβολή προτίθεται νά τούς δώσει. Τό εἶδαμε αὐτό καί μέ τό Σύμφωνο Συμβιώσεως, τό ὁποῖο ξεκινῶντας ἀπό τόν Ν. 3719/ 2008 μέ ρητή δήλωση ὅτι δέν ἀφορᾷ ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια, τελικά ἔφτασε μέ τόν Ν. 4356/2015 νά ἐπεκταθεῖ καί στά ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια κατόπιν καταδίκης τῆς χώρας μας ἀπό τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων. Γιατί μᾶς καταδίκασε τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων; Διότι μέ τόν ἀρχικό Νόμο γινόταν διαρκῆς ἀναγωγή σέ ὅρους Οἰκογενειακοῦ Δικαίου, ὅπου δέν χωρεῖ διάκριση φύλου, μέ συνέπεια νά ἐκτεθεῖ ἡ χώρα μας. Ὅταν δέ τό 2015 ἦλθε πρὸς ψήφιση ὁ δεύτερος Νόμος, ἡ αἰτιολογική ἔκθεση ἀπλῶς ἐξηγοῦσε πώς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά συμμορφωθοῦμε σέ ἀπόφαση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων. Τήν ἴδια περίοδο καί ἡ Γαλλία θέσπισε Σύμφωνο Συμβιώσεως μόνο γιά ἑτερόφυλα ζευγάρια, μέ ὅρους ὅμως ἀναγωγῆς στό ἐνοχικό δίκαιο. Ὅργανώσεις ΛΟΑΤΚΙ+ προσέφυγαν ἐναντίον τῆς Γαλλίας στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων καί ἀπέτυχαν παταγωδῶς, καθώς τό

νομοθέτημα ήταν πολύ ακριβές και σωστά δομημένο, κάτι που μάς κάνει να έχουμε, αν όχι υποψίες, όπωσδήποτε άπορίες για την προχειρότητα του δικού μας αντίστοιχου νομοθετήματος του 2008.

Κοιτάζοντας πίσω, ακόμη και στην εποχή της μεγάλης μεταβολής στο Οικογενειακό μας Δίκαιο τη δεκαετία του '80, δεν μπορεί παρά να θαυμάσει κανείς τον οίωνει προφητικό λόγο των Πατέρων μας, οι όποιοι στίς τότε συνεδριάσεις της Ίεραρχίας προειδοποιοῦσαν για τίς συνέπειες μιᾶς τέτοιας νομοθετικῆς μεταβολῆς στην ἑλληνική κοινωνία και μάλιστα στο δημογραφικό και τόν ἐμβληματικό για τήν κοινωνική συνοχή θεσμό του γάμου. Ναί ἡ Πολιτεία ἄσκησε και τότε τό δικαίωμά της να νομοθετεῖ χωρίς να λάβει ὑπ' ὄψη παρατηρήσεις, ὑποδείξεις, προτάσεις τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία μας δέν ἔπαθε τίποτε ἀπό τή νομοθέτηση διατάξεων μέ τίς ὁποῖες διαφωνοῦσε. Ἐκεῖνος που ἔπαθε ἦταν και εἶναι ἡ κοινωνία μας, ἡ ὁποία ψηλαφᾷ σήμερα τήν κρίση στο γάμο και διερωτᾶται πῶς προέκυψε, ἀντιμετωπίζει τό δημογραφικό και τήν ὑπογεννητικότητα και δέν μπορεί να βρεῖ οὐσιαστικές λύσεις, διαπιστώνει τήν αὔξηση των ψυχικῶν νοσημάτων ὡς συνέπεια των διαταραγμένων ἀνθρώπινων σχέσεων και ἀπορεῖ... Καί συνεχίζει να νομοθετεῖ μέτρα χαλαρώσεως τῆς προστασίας του θεσμοῦ του γάμου ὑποκύπτοντας σέ πιέσεις εἴτε ὁμάδων εἴτε συμφερόντων.

Ἐν κατακλείδι, εὐσεβάστως προτείνω ἡ Σεπτῇ Σύνοδος τῆς Ίεραρχίας, λαμβάνοντας ὡς δεδομένο ὅτι πάντα οἱ βάρβαροι περνᾶνε τίς Θερμοπῦλες, καθώς κάποιοι δέν λαμβάνουν ὑπ' ὄψη τους ἐπιχειρήματα, ἀλλά μόνο τήν ιδιοτέλεια τῆς μικροπολιτικῆς και τά ὠφέλη τῆς στιγμῆς, και ἐπομένως ἡ σκοπούμενη νομοθετική μεταβολή μᾶλλον θά ψηφισθεῖ ἀπό τή Βουλή των Ἑλλήνων, να ἀποφασίσει τά ἑξῆς:

Δηλώνοντας τήν αὐτονόητη ἀντίθεσή μας στή σκοπούμενη νομοθετική μεταβολή, να ἐπιδιώξουμε τήν προσβολή της ἐνώπιον του Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας μετά τήν ἔκδοση τῆς πρώτης ἐκτελεστῆς διοικητικῆς πράξεως που θα στηρίζεται ἐπ' αὐτῆς.

Νά ἐπιμείνουμε στήν ἀντίθεσή μας πρὸς τήν ἐμπορευματοποίηση τῆς παρένθετης μητρότητας, τόσο ὡς μήτρας πρὸς ἐνοικίαση, ὅσο και ὡς πώληση ὠαρίων, πιέζοντας πρὸς τήν κατεύθυνση θεσπίσεως αὐστηρότερης ρητῆς νομοθεσίας.

Νά ἀναθέσουμε στή Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ των Δογματικῶν και Νομοκανονικῶν Ζητημάτων τή σύνταξη Εἰσηγήσεως περί του ἐπιτρεπτοῦ ἢ μή τῆς Βαπτίσεως τέκνων υἱοθετημένων ἀπό ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια, ιδίως πρὸς ἀποφυγὴν ἔμμεσης ἀναγνώρισεως ὁμοφυλοφιλικῆς συζυγίας ἢ γονεϊκότητας ἀπό τήν Ἐκκλησία μας. Σέ περίπτωση προτάσεως του ἐπιτρεπτοῦ τῆς Βαπτίσεως, να προταθοῦν και ὅροι και προϋποθέσεις τελέσεως τέτοιων Βαπτίσεων, ὡστε να ἀναδεικνύεται τό κύρος του Μυστηρίου, χωρίς να ἀμαυρώνεται ἀπό τυχόν ἄθεσμες συναρτήσεις. Στά θέματα

αυτά δέν χωρεῖ οἰκονομία.

Νά ἀνατεθεῖ στήν Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή Πολιτιστικῆς Ταυτότητας ἡ μελέτη τοῦ φαινομένου τῆς woke καί anti-woke culture, ὡς μορφές παραγωγῆς ἀναθεωρητικῶν προκλήσεων ἔναντι τῶν παραδοσιακῶν θεωρήσεων, συσκοτίσεως καί διαστροφῆς βασικῶν κοινωνικῶν ἐννοιῶν καί ὑποταγῆς θεσμῶν, ἐννοιῶν καί μορφῶν πολιτισμοῦ στήν ἱστορική συγκυρία καί χρησιμοθηρία.

Νά κυκλοφορηθεῖ φυλλάδιο ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟ, ὅπου θά περιέχονται τά βασικότερα σημεῖα τῆς θαυμάσιας εἰσηγήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου, προκειμένου νά ἀναδειχθεῖ ἡ κρυστάλινη θέση τῆς Ἐκκλησίας μας καί νά πληροφορηθεῖ ἐπαρκῶς τό χριστεπώνυμο πλήρωμα ὅλες τίς παραμέτρους τοῦ ζητήματος.

Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει γιά νά διασφαλίζει τήν ἀλήθεια ὅπως ἐξῆλθε ἀπό τό ἀψευδές στόμα τοῦ Χριστοῦ. Δέν μπορεῖ νά ἐκφράζεται μέ βάση τά μικροπολιτικά παιχνίδια, τόν καιροσκοπισμό καί τήν ἰδιοτέλεια τῆς ἱστορικῆς συγκυρίας. Ἡ εὐθύνη τῶν ψυχῶν πού πάντοτε μᾶς βάραινε, εἶναι τό κριτήριο στή λήψη τῶν ἀποφάσεών μας, καθώς καί ἡ μετά φόβου Θεοῦ, Πίστεως καί ἀγάπης διακονία τῶν ἀνθρώπων.

Ἐξαιτούμενος τῶν Θεοπειθῶν εὐχῶν Σας, διατελῶ

Ἀθήνα, 23 Ἰανουαρίου 2024

[1] Κατά δηλώσεις προθέσεων τῆς προέδρου τοῦ «οὐράνιου τόξου» Στέλλας Μπελιᾶ.

[2] Ἀπόφαση Ἀρείου Πάγου ὑπ' ἀριθ. 1428/2017.

[3] Ἐνδεικτικές οἱ ἀπό 06.10.2023 δηλώσεις τοῦ Προέδρου τοῦ ΣΥΡΙΖΑ Στέφανου Κασσελάκη.

[4] Στήν ἐτήσια ὁμιλία τοῦ Πάπα Φραγκίσκου πρὸς τούς διαπιστευμένους στό Βατικανό πρεσβευτές τήν Δευτέρα 08.01.2024.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ:

[Ομόφωνο «ΟΧΙ» της Εκκλησίας της Ελλάδος στο νομοσχέδιο για τον «γάμο ομοφύλων» - Επιστολές προς τους Βουλευτές και ενημέρωση του ποιμνίου](#)

[Μεγάλο συνέδριο για την τεχνητή νοημοσύνη στην Αθήνα](#)